

máme, ale nikdy ne z povolání otce či matky.

Budete-li přemítat – nejen číst, ale přemítat a rozjímat – o pasážích z písem, moc Ducha Svatého vám do mysli i do srdce vnese pravdy, jež pro vás budou v dnešní nejisté době spolehlivým základem. Rodiče, připravujte své děti na problémy, jimž budou jednou čelit. Učte je pravdě a povzbuzujte je, aby podle ní žily – pak budou v pořádku bez ohledu na to, jakými otřesy svět bude procházet.

O těchto Velikonocích se rozhodněte, že učiníte Pána Ježíše Krista ústředním bodem svého domova. Ujistěte se, že u každého rozhodnutí, které činíte – ať už je duchovní nebo fyzické povahy – si položíte otázku: „Co by si přál Pán Ježíš Kristus, abych udělal?“ Je-li Spasitel středem vašeho domova, pánuje v něm pokoj a harmonie. Proniká do něj duch klidné jistoty, kterého stejnou měrou pocítují děti i dospělí.

Nejlepším způsobem, jak natrvalo změnit věci k lepšímu, je učinit z Ježíše Krista váš příklad a z Jeho učení vaše vodítko pro život.

Pokud jste nebyli poslušni Jeho příkázání a máte pocit, že nejste způsobili, vězte, že právě z tohoto důvodu Pán Ježíš Kristus položil svůj život. Svým Usmířením nám dal navždy příležitost takové chyby překonávat, činit pokání z nesprávných rozhodnutí a přemoci negativní účinky života, jenž je v rozporu s Jeho učením.

Spasitel miluje každého z nás, a zasloužíme-li si díky poslušnosti všechna požehnání, jež si přeje, abychom zde na zemi měli, umožní nám uspokojit všechny naše potřeby. Miluji Ho a obdivuji Ho. Jako Jeho zplnomocněný služebník svědčím s veškerou mocí, kterou mám, že On žije. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Donald L. Hallstrom

Předsednictvo Sedmdesáti

Obrat'te se k Pánu

Nikdy nedopustíte, aby vás pozemské okolnosti ochromily duchovně.

Před mnoha lety jsem byl svědkem jedné smutné události, z níž se stala tragédie. Mladý manželský pár očekával narození prvního dítěte. Byli naplněni nedočkavostí a nadšením z této velkolepé události. Během porodu ale došlo ke komplikacím a miminko zemřelo. Smutek se obrátil v zármutek, zármutek v hněv, hněv v obviňování a obviňování v pomstu lékaři, který byl, podle jejich názoru, za to plně zodpovědný. Zapojoili se do toho i rodiče a další rodinní příslušníci a společně se snažili zničit pověst i profesní dráhu onoho lékaře. Týdny a měsíce zatrpklosti pohltily celou rodinu a jejich hořkost se obrátila i na Pána.

„Jak mohl vůbec dopustit, aby se stalo něco tak strašného?“ Odmítali opakovanou snahu vedoucích a členů Církve duchovně a citově je utěšit, a časem z Církve odešli. Nyní jsou tím ovlivněny již čtyři generace této rodiny. Tam, kde kdysi byla víra a oddanost Pánu a Jeho Církvi, nyní není žádný člen rodiny již celá desetiletí duchovně aktivní.

V těch nejtěžších okamžicích života máme často k dispozici jen jeden zdroj pokoje. Kníže pokoje, Ježíš Kristus, nám nabízí svou milost touto výzvou: „Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.“ (Matouš 11:28.) A dále slibuje:

„Pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám.“ (Jan 14:27.)

Moji prarodiče měli dvě děti: syna (mého otce) a dceru. Poté, co můj otec na Havaji sloužil na misi a v armádě, vrátil se v roce 1946 na tyto ostrovy, aby tam začal pracovat a vychovával rodinu. Jeho rodiče žili v Salt Lake City, stejně jako jeho sestra. Ta se v roce 1946 vdala a o čtyři roky později otěhotněla. Pro rodiče je to něco velmi mimořádného, když má jejich dcera (v tomto případě jediná dcera) poprvé porodit. Nikdo však nevěděl, že čeká dvojčata. Naneštěstí během porodu ona i dvojčata zemřely.

Moji prarodiče byli zlomeni žalem. Jejich zármutek je však okamžitě obrátil k Pánu a k Jeho Usmíření. Aniž by se zaobírali tím, jak se to mohlo stát a kdo za to může, soustředili se na to, aby žili spravedlivě. Nikdy nebyli bohatí; nikdy nepatřili mezi společenskou elitu; nikdy nezastávali v Církvi vysoké postavení – byli zkrátka oddanými Svatými posledních dnů.

Poté, co v roce 1956 odešli do důchodu, přestěhovali se na Havaj, aby byli se svým jediným potomstvem. Během několika dalších desetiletí milovali svou rodinu, sloužili v Církvi a především byli rádi spolu. Nikdy nebyli rádi od sebe, a dokonce mluvili o tom,

že ten, kdo zemře jako první, se bude snažit o to, aby se brzy znovu shledali. Když se blížily jejich 90. narozeniny, a po 65 letech manželství, zemřeli přirozenou smrtí v rozmezí několika hodin jeden od druhého. Jako jejich biskup jsem vedl dvojitý pohřeb.

Věrnost dědečka Arta a babičky

Lou, zvláště tehdy, když čelili obtížím, nyní ovlivňuje čtyři následné generace. Bezprostředně a významně to ovlivnilo i jejich syna (mého otce) a mou matku – když jediná dcera mých rodičů, jejich nejmladší dítě, zemřela následkem komplikací po porodu. Ve věku 34 let zemřela 10 dní po porodu a zanechala

po sobě čtyři děti ve věku 10 dnů až 8 let. Díky příkladu, který moji rodiče viděli v předchozí generaci, se pro útěchu bez váhání obrátili k Pánu.

Po celém světě i mezi členy Církve lidé zažívají velikou radost i velikou bolest. Oboje je součástí plánu. Bez jednoho nemůžeme poznat to druhé. Slova „lidé jsou, aby mohli míti radost“ (2. Nefi 2:25) a „neboť musí nezbytně býti, aby byl protiklad ve všech věcech“ (2. Nefi 2:11) si neprotiřečí; vzájemně se doplňují. Když Alma mladší popisoval, jak se cítil, když se obrátil k Pánu, řekl: „Duše má byla naplněna radostí tak nesmírnou, jakou byla bolest má.“ (Alma 36:20.)

Některé přemohou velké problémy; jiní dopustí, aby se z malých věcí staly velké. Symonds Ryder byl vůdcem campbellitánů, který zaslechl o Církvi a setkal se s Josephem Smithem. Na základě tohoto zážitku vstoupil v červnu roku 1831 do Církve. Ihned poté byl vysvěcen starším a povolán sloužit na misi. Avšak v povolávacím dopisu od Prvního předsednictva a na jeho oficiálním pověření ke kázání bylo jeho jméno uvedeno s chybou – v jednom písmenu. Jeho příjmení bylo napsáno jako R-i-d-e-r místo správného R-y-d-e-r. Následkem toho začal pochybovat o svém povolání i o těch, kteří ho povolali. Rozhodl se na misi nejít, a odpadl, což brzy poté vedlo k nenávisti a silnému odporu vůči Josephovi a Církvi. V březnu roku 1832, když rozzuřená lůza v noci vyvekla Josepha Smitha a Sidneyho Rigdona z domu a natřela je dehtem a peřím, kdosi zaslechl, jak někdo volá: „Simondsi, Simondsi [*sic*], kde je ten kbelík s dehtem?“ (*History of the Church*, 1:262–263.) Za necelých deset měsíců se Symonds Ryder změnil z horlivého obráceného ve vůdce lůzy, přičemž jeho duchovní pád začal tím,

že se urazil kvůli chybě ve svém jménu – v jednom písmenu. Bez ohledu na velikost problému – to, jak zareaguje, může změnit dráhu našeho života.

Prorok Joseph Smith nám dal vzor v tom, jak se vyrovnat s osobní tragédií a protivenstvím. Když byl v nelidských podmínkách vězněn v žaláři v Liberty, obdržel tyto božské pokyny (které byly zčásti popisem Josephova života do oné doby i upozorněním do budoucna): Jestliže tě „blázni ... budou mít v posměchu, ... jestliže budeš povolán, abys prošel skrze souzení; ... jestliže tě nepřátelé tvoji napadnou; ... jestliže bys byl uvržen do jámy nebo do rukou vražedníků ... a všechny prvky se spočí, aby zatarasily cestu; a nade vše, jestliže by samotný jícen pekla rozevřel chřtán dokořán proti tobě, věz, synu můj, že všechny tyto věci ti dají zkušenosti a budou pro dobro tvé.“ (NaS 122:1, 5–7.) A poté tato hluboká slova: „Syn Muže sestoupil pod toto všechno. Jsi větší než on?“ (8. verš.) Pak následovaly jasné pokyny a velká zaslíbení. „Tudíž, drž se cesty své a ... neboj se toho, co člověk může učiniti, neboť Bůh

bude s tebou na věky věků.“ (9. verš.)

Během následných let Joseph Smith i nadále spravedlivě snášel život plný protivenství. A nabídl nám tento náhled naplněný vírou: „A co se týče nebezpečností, jimiž jsem povolán projít, zdají se mi jako maličkost, ... hluboká voda je to, v čem jsem zvyklý plavati. ... [Jásám] v souzení; neboť ... Bůh [mne] z nich všech vysvobozoval a bude mne vysvobozovati od nyníška nadále.“ (NaS 127:2.) Josephova důvěra v překonávání neustálého odporu byla založena na jeho schopnosti neustále se obracet k Pánu.

Máte-li pocit, že jste byli poškozeni – někým (členem rodiny; přítelem; jiným členem Církve; církevním vedoucím; kolegou v práci) nebo něčím (smrtí blízké osoby; zdravotními problémy; finančními zvraty; týráním nebo zneužíváním; závislostí) – vyrovnajte se s tím hned a s veškerou silou, kterou máte. „[Držte] se cesty své“ (NaS 122:9); vzdát se není řešením. A bez otálení se obraťte k Pánu. Použijte veškerou víru, kterou v Něj máte. Dovolte Mu sdílet vaše břímě.

Umožněte Jeho milosti, aby ulehčila vaše břemeno. Je nám slíbeno, že nebudeme „[trpěti] žádným druhem strastí, leda tím, který [bude] pohlcen v radosti z Krista“. (Alma 31:38.) Nikdy nedopustíte, aby vás pozemské okolnosti ochromily duchovně.

Usmíření, Jeho nanejvýš příkladný čin, požadovalo po Ježíšovi, aby sestoupil „pod všechny věci“ (NaS 88:6) a vytrpěl „bolesti všech lidí“ (2. Nefi 9:21). A tak víme, že Usmíření má širší účel než jen zajistit prostředek pro překonání hříchu. Tento největší ze všech pozemských činů dává Spasiteli moc naplnit toto své zaslíbení: „Jestliže se obrátíte k Pánu s celým úmyslem srdce a vložíte v něho důvěru svou a budete mu sloužiti s veškerou pílí ..., jestliže budete toto činiti, on vás ... vysvobodí z poroby.“ (Mosiáš 7:33.)

Zatímco si připomínáme toto velikonocní ráno, obraťme se k Pánu, k naší hvězdě jasné a jitrní. (Viz Zjevení 22:16.) Svědčím o tom, že On bude navěky osvětlovat naši cestu, pravdu i život (viz Jan 14:6), ve jménu Ježíše Krista, amen. ■